

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. október 31-én.

Textus: Jelenések könyve 3. rész 20. verse: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

Kedves Testvéreim!

Biztosan sokan vannak az itt lévők közül, akik tudják, hogy ez a felolvasott mondat az idei év missziói munkatervének vezérigéje. Ismerős lehet sokaknak ez a mondat azért is, mert február elején már elhangzott egy igehirdetés erről az igeversről, ráadásul Mátraházán a gyülekezeti táborban is ez a mondat volt a vasárnapi prédikáció alapigéje. A mai napon pedig, amikor a közösségről szóló sorozatunk egy következő állomásához érkeztünk, akkor ismét ezt helyezi a szívünkre a mi Istenünk: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

Ehhez pedig még egy időpont, többlet mondanivalót ad nekünk. Október 31-e a reformáció ünnepe. Igazi megújítást akkor tud végrehajtani életünkben a Mindenható, hogyha Jézus Krisztussal teljes közösségbe kerülünk. Nem csak vasárnaponként, nem csak az ünnepek alkalmával, nem csak a bibliaolvasásban és imádságban, hanem teljes életünkben ott lesz jelen velünk. Isten pedig ezt a megújítást, a reformációt a megújított gyülekezeti tagokon keresztül elvégzi gyülekezetünkben, a megújított gyülekezeteken keresztül pedig elvégzi az egyházban.

Az előző két alkalommal, amikor erről az ígéről prédikáltam, akkor Jézus közeledéséről és a mi válaszlépésünkről volt szó. Arról, hogy milyen áldásokat hordozhat az, hogyha a mi Urunk nem csak külső szemlélője, hanem belső formálója is az életünknek. Olyan eseményről szól ugyanis ez a mondat, ami Zákeus történetében is lezajlott. A mai napon, ezt az eseménysort, Zákeus életének ezt a részletét használjuk illusztrációnak ahhoz, hogy megértsük mit jelent Jézussal együtt vacsorázni, mit jelent ennek a vezérigének az üzenete. Ami ugyanis a történet elejétől a végéig lezajlik, az egy az egyben arról szól, amit a Jelenések könyvében olvasunk: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

„Az ajtó előtt állok és zörgetek”. Ez az egyszerű tett Zákeus esetében úgy jelent meg, hogy Jézus odalépett a fán rejtőző Zákeushoz és elmondta neki: „Ma a te házában kell megszállnom”. Az érdeklődő, de rejtőzködő emberhez lép oda Jézus.

Biztos vagyok abban, hogy a mai napon is vannak itt olyanok a templomban, akiknek a lelkében ott van az érdeklődés, de még nem mertek teljes egészében Jézus elé odaállni. Van valami apró kezdet, de még nincsen végkifejlet. Bátorításként mondhatom, hogy ezzel nincsen semmi baj. Nincsen baj, ha úgy érezzük, hogy most egy kicsit még el kell bújnunk. Nincsen baj, ha azt gondoljuk, hogy sok olyan részlete van az életünknek, amit nem szeretnénk Megváltónk elé odavinni. Nincsen baj, ha éppen azt gondoljuk, hogy szégyellnivaló sok minden, amit az életünkben tettünk, vagy gondoltunk, vagy éppen az, amit nem tettünk és nem gondoltunk. Zákeus érdeklődött, de nem akart látszani. Jézus pedig odalépett a fához, és megszólította. „Az ajtó előtt állok és zörgetek”.

Aztán ha továbbolvassuk a Zákeus történetet, akkor azt látjuk benne, hogy ez az ember sietve lejött, és örömmel befogadta Jézust a házába. „Ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót”. Itt ez a mondatrész zajlott le. Zákeus nem várt egy pillanatot sem, hanem örült, hogy Jézus őt választotta ki arra, hogy szállást adjon neki. Milyen óriási öröm az, hogyha mi is elmondhatjuk: a mai napra Jézus engem választott ki. A mai napon Jézus hozzám jön vendégségbe. Ettől kezdve pedig nincsen egyedül az életünk, és nem magányos a lelkünk.

Nagyon sok olyan életesemény lehet, amiben szükségünk van arra, hogy Jézushoz sietve odamenjünk. Amikor úgy érezzük, hogy kiszorultunk a perifériára, és nem foglalkozik velünk senki. Amikor úgy érezzük, hogy az emberek kiközösítettek minket, és nem akarnak kapcsolatba kerülni velünk. Amikor azt látjuk, hogy minden olyan ingatag, és semmi biztos nincsen a lábunk alatt.

Kedves Testvéreim! A rossz hírem az, hogy mi vagyunk ezek az emberek. Keresztyénként ugyanis megélhetjük, hogy nem vagyunk benne az élet vérkeringésében. Vagyis helyesbíték. Nem vagyunk

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. október 31-én.

benne a fősodrásban. Az emberek, amikor beszélgetnek, akkor szó van pénzről, gazdaságról, politikáról, emberi kapcsolatokról, egészségről, vagy betegségről, de nem nagyon van szó Istenről, a hatalmáról. Krisztus-hitünkkel kikerülünk a perifériára. Ugyanakkor azt is megélhetjük, amikor az emberek nem keresik velünk a kapcsolatot. Ezek olyan csodabogarak. Nem értik, hogy miért fontos nekünk ez az egész. Hát nem csak mese ez? Hát nem csak illúzió? Azt pedig végképp megéljük, hogy olyan bizonytalan minden. Alapvetően igyekszem kikerülni a különböző rossz híreket, de nem nagyon tehetem. Hiánycikkekről szól nagyon sok minden, hogy lehet, hogy elfogy a dízelautókhoz szükséges adalékanyag. Azt már régóta tudjuk, hogy nincsen elegendő chip, amit a számítástechnikától kezdve a gépjárműiparban és még nagyon sok helyen használnak. Nincsen elegendő papír, és a sort biztosan folytathatnám tovább, de nem teszem. Bizonytalan életet élünk. A rossz hír mellé azonban van egy jó hírem is. Jézus hozzánk lépett, a mi periférián lévő, esetleg kiközösített, bizonytalan életünkhöz, és megszólított. Mi is örömmel odasiethetünk hozzá, hogy átéljük a vele való közösséget, életünk megújulását.

Amikor megtörténik a találkozás, akkor ugyanis megvalósul a vezérigének az a mondata: „bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, ő pedig énvelem”. Jézus és Zákeus együtt étkeztek. Beszélgettek. Biztos vagyok abban, hogy Jézus elmondta neki, hogy milyen formában juthat el az üdvösségre. A fordulópontot azonban nem ez jelenti, hanem Zákeus új látásmódja. Meglátta az életét Krisztus fényében. Nem úgy, ahogyan a többi ember látta, nem úgy, ahogyan gazdasági szereplőként a sikerei mutatták, hanem úgy, ahogyan az Jézus előtt látszott.

A Krisztussal való közösség, a vele való együttlét ezt a fordulatot jelenti. Más lesz az igazodási pont. Más lesz a mértékegység. Nem az lesz az életem mérőszáma, hogy mennyi Forintot keresek. Nem az lesz értékességem mutatója, hogy milyen címekkel rendelkezem, hogy mit értem el, hogy emberi módon sikeres vagyok-e. Az lesz a mértékegység, hogy mennyire van jelen bennem Krisztus világossága, mennyire tudok egyre jobban igazodni Őhöz, mennyi olyan pontot gyűjtöttem össze, ami jelzi, hogy az egész életemmel a Megváltó követője vagyok.

Van egy olyan kártyajáték a gépemen, amivel rendszeresen szoktam játszani, és különböző szintű játékokat lehet teljesíteni. A játék minden egyes sikeresen lejátszott játékot követően ad úgynevezett XP pontot. A nehezebb játékok után többet, a könnyebbek után pedig kevesebbet. Kedves Testvéreim! Mi is az életünkben gyűjthetjük ezeket a pontokat. Az XP ugyanis Jézus Krisztus monogramját is jelenti. Mi nem aszerint fogjuk mérni az életünket, hogy miben vagyunk sikeresek, hanem aszerint, hogy mennyi Krisztus pontot gyűjtöttünk össze. Hányszor sikerült olyan lépést megtennünk, mint amit megtett Zákeus is, hogy az általa megkárosított embereket kártalanította, hogy a rászorulókat felé odafordult.

„Bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, ő pedig énvelem”. Amikor Krisztussal közösségbe kerülünk, amikor az életünket megújította, akkor annak a végeredménye mindig az öröm és a hála. A történet is úgy fejeződik be, hogy Jézus maga elmondja: „az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet”. Mondhatom nyugodtan, hogy happy end. Ennél szebb dolog nem történhet. A kapcsolat, a közösség, a hála és az öröm közössége Krisztussal!

Szeretett Testvéreim! Amikor a mai napon a megterített úrasztalára nézünk, amikor a reformáció ünnepén Megváltónk megújító kegyelmét látjuk, akkor készüljünk mi is arra, hogy van lehetőségünk kézzelfoghatóan, láthatóan átélni a vezérigét az úrvacsorában: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

Ámen!